

ШЛЯХ ДО НИВИ

Поле у нас за Глодосами широке. Куди не кинь оком, кінця немає. І ще на полі курган. Коли я навчалась в школі, любила бігати на той курган, дивітись, як хвилюється золотаве море. А комбайни, що так розмірено плыли полем, здавалися мені казковими велетнями.

Не знаю чому, але механізатори не дивувались, коли я приходила на тракторний стан, спостерігала, як вони ремонтують свої машини. Мама хотіла, щоб я була медсестрою. Та мене все техніка вабила. А тут ще приїхав з училища мій брат, Толя Федорченко, розповідає:

— У нас там тракторів, комбайнів, яких хочеш. Знаєш, як цікаво навчатись!

Мені теж хотілось сюди, в Голованівськ. Але ж мама вирішила, що я буду медсестрою.

— Ти сама господарка свого майбутнього, дочко. Вирішила — їдь.

Отак я й потрапила в Голованівське СПТУ № 8. Спочатку було важко. Плутала технічні назви. Хлопці з дитинства з різними машинами востується. А ми, дівчата, звичайно, з ляльками. Проте, ніхто з мене не кепкував, як і з моїх подруг — Люби Рябачок та Люби Рябченко. Допомога, хто чим може.

Пам'ятаю, важко було спочатку заводити «Т-74». Не виходило. А тепер з насолодою сідаю в кабінку цієї машини. Та що довго розповідати. Не дочекалось весняної практики, щоб уже не на полігон, а в широке поле вивести машини.

Скажу вам по секрету, що лише одне мене засмучує. Це те, що в училищі дівчат малувато. То ж приїдьте до нас, дівчата. А що шкодувати не будете, це я вам гарантую.

Наталка КУЛИНИЧ,
учениця Голованівського СПТУ № 8.



Рік видання ХЗ

№ 11 (1179)

ВІВТОРОК

27 СІЧНЯ

1970 р.

Ціна 2 коп.

ПОДАРУНОК—МИРУ ДАВАЙ СТО УДАРНИХ ДНІВ!

«Комунізм починається там, де з'являється самовіддана... турбота рядових робітників... про охорону кожного пуда хліба, вугілля, заліза та інших продуктів». Ці слова Ілліча визначили трудовий ритм комсомольців Кіровоградської взуттєвої фабрики в дні ленінської вахти. В бригадах, цехах, на дільницях йде напружена боротьба за збереження кожного сантиметра пошивочних матеріалів.

Ініціатором походу за економію у великих масштабах виступила комсомольська бригада закрійників цеху № 1. На бригадних зборах тут вирішили:

— зекономити за 100 днів 60 тисяч квадратних дециметрів верхньо-шкіряних товарів;

— 22 квітня працювати на зекономлених матеріалах і зароблені гроші перевести на рахунок фонду миру;

— в дні вахти працювати без відстаючих.

Почин бригади закрійників, групкомсорг і бригадир Лариса Подковська підхопили комсомольці і молодь всієї фабрики.

Наш комсомол носить ім'я Леніна, і відзначити ювілей Ілліча ми повинні достойно. Пропоную підтримати ініціативу нашої бригади, — сказала на комсомольських зборах цеху № 1 Тамара Новицька.

Конкретні зобов'язання, значно вищі, ніж у минулому році, стали відповіддю на заклик закрійників. З 13 по 21 січня в усіх цехах пройшли комсомольські збори, на яких схвалили і підтримали ініціативу бригади Лариси Подковської.

В день народження Володимира Ілліча Леніна комсомольці фабрики зароблять близько 1300 карбованців. Ці кошти послужать справі миру. Подарунок гідний комсомольців. Адже ленінський декрет про мир був одним з перших декретів Радянської республіки.



На фото: члени комсомольсько-молодіжної бригади закрійного цеху Кіровоградської взуттєвої фабрики (зліва направо): Тетяна ПРИХОДЬКО, Галина ГНІДА, Лариса ПІДКОВСЬКА, Антоніна МІХНЮК, Лариса ІГНАТЕНКО, Тамара НОВИЦЬКА. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Успішно несе трудову вахту на честь Ленінського ювілею помічник машиніста Знам'янського локомотивного депо Володимир БРОНШТЕЙН. Його ім'я занесено на Дошку трудової слави підприємства комуністичної праці.

Фото Б. ВІТОХІНА.



У ЦЕНТРАЛЬНОМУ ШТАБІ ВСЕСОЮЗНОГО ПОХОДУ

«УРОКИ МУЖНОСТІ»— МОЛОДИМ

Центральний штаб Всесоюзного походу комсомольців і молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави Радянського народу обговорив 23 січня проблеми дальшої активізації походу. Засідання проходило під головуванням Маршала Радянського Союзу, дівчі Героя Радянського Союзу І. С. Конева.

Вирішено оголосити конкурси серед молодих

слідопитів народного походу: на кращі громадські музеї, кращі пам'ятники, встановлені молоддю у місцях, зв'язаних з знаменними подіями в історії нашої держави, кращі аматорські фільми на військово-патріотичні теми, кращі пісні про похід.

Центральний штаб розробив велику програму зльотів, зустрічей, військово-спортивних змагань, присвячених 25-річчю

Перемоги радянського народу над фашистською Німеччиною. На честь цього свята в країні буде проведено Тиждень бойової слави — своєрідний «урок мужності» для молодого покоління.

Обговорено також питання організації влітку цього року в Поволжі, на батьківщині Леніна, Всесоюзного зльоту переможців походу. (Кор. ТАРС).

„БЕЗ ВАС—НІ КРОКУ“...

РОЗПОВІДАЄМО ПРО МАЛОЧИСЕЛЬНІ ОРГАНІЗАЦІЇ

— Змагання б організували, — підхопила Людмила Хіренко.

А тоді, після зборів, ми буквально «захворіли» — скоріше б купити ліжжя. Як на гріх, ще й сніг випав. Так і манить поїхати в поле, чи просто покататись у виблалках за депо!

У передноворічний вихідний пішли в перший похід. Недалеко, в сусіднє село Федорівку. І хоч визначеної мети не мали, це був звичайний ліжний пробіг, та ми добре відпочили і вражень було стільки, що товариші нам заздрили.

Другого дня Анатолій Полішук рішуче заявив секретареві комсомольської організації:

— Не ходити ж нам по черзі у подолі! Щось треба придумати.

І знову делегація вагоноремонтного депо Помічної, тепер уже з Анатолієм Полішуком, завітала в Добровеличківський універмаг. Цього разу купили 21 пару ліж.

З того часу вирішили робити агітпоходи всією комсомольською організацією в навколишні села.

Перше комсомольське доручення... Ніби нічого складного, особливого — купити ліжжя... Та виконали його — і цікавіше проводимо дозвілля, а колективні походи здружили нас. Від цього і комсомольська організація міцніша. Це ж тільки перше доручення, одне. На черзі — нові, теж цікаві і не менш важливі.

Г. ЧАЙКА,
технік - механік вагоноремонтного депо станції Помічна.

Добровеличківський район.

Хроніка КОМСОМОЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ

ДОЗВІЛЮ — РОЗУМНУ ЗАЙНЯТИСТЬ

Про відпочинок молоді, організації художньої самодіяльності йшлося на відкритому бюро Добровеличківського району комсомолу, яке відбулося нещодавно. У вирішенні проблем дозвілля юнаків і дівчат взяли участь працівники районного управління культури та Будинку культури району.

Дозвілля молоді людини — це, перш за все, розумна зайнятість, яка відосконалює її, робить кращою. Тому участь у художній самодіяльності дівчат і хлопців дає завжди тільки позитивну характеристику їх комсомольській організації, — вказав у своєму виступі перший секретар райкому комсомолу Михайло Красковський.

Щоб залучити молоді у гуртки, зробити відпочинок цікавим, зацікавлюючи райвідділом культури Д. Д. Проскаленко запропонував комсомольським організаціям проводити вечори відпочинку в Будинку культури Добровеличківки.

З діловими пропозиціями на засіданні бюро виступили секретар райкому партії І. П. Гончар, художній керівник Будинку культури М. О. Павловський, секретарі первинних комсомольських організацій райцентру.

О. БЕРЕЖНА.

сміт. Добровеличківка.

ЗАВДАННЯ НОМЕР ОДИН

В Устинівці відбувся семінар секретарів комсомольських організацій району. III Всесоюзний з'їзд колгоспників закликав усіх трудящих села і, в першу чергу, молоді ще краще використовувати землю і техніку, збільшувати виробництво сільськогосподарської продукції.

Про це говорили перший секретар райкому комсомолу Якія Григоренко, редактор районної газети «Промінь комунізму» В. А. Лобовський. Вони висловили впевненість у тому, що молоді району відповість на заклик з'їзду успішно працюючи.

Доповідачі розповіли, як комсомольці несуть стодецьку вахту ударної праці. Потім присутні обговорили питання військово-патріотичного виховання згідно рішень XI Пленуму ЦК ЛКСМУ.

Перед молоддю виступили комсомольці, тридцятирічні Валентин Володимирович Напудя. Він розповів про своїх ровесників.

Після закінчення семінару його учасники відвідали краєзнавчий музей та інші пам'ятні місця Устинівки.

В. ГРИЦЕЛЬ.

сміт. Устинівка.

Відповідай, товаришу комітет

ЯК ВІНАЙТИ... ДВЕРІ?

Що не кажіть, а премію одержати дуже просто. Ось муляри із Світловодського будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградвуглебуд» сказали, що із завданням п'ятиріччя упоралися за чотири роки. А справилися раніше. Одержуйте, хлопці, премію.

Енергетики гідроелектростанції імені 50-річчя Великого Жовтня план грудня виконали за 15 днів. Словом, одержати премію — здається неважко.

А от як одержати догану? Про це, мабуть, не раз подумувала секретар комсомольської організації Світловодського заводу залізобетонних конструкцій тресту «Сільелектроконструкція» Галина Туманова.

...Липень 1967 року. Не все гаразд з технологією. Брак. Фінансова діяльність підприємства у

скрутному становищі. День і ніч на ногах керівники підприємства, інженери. А молоді мовчать. Мовчать стіннівки. Росте заборгованість членських внесків. На комсомольській зборі з'являється 2—3 особи з 25.

Чи знали це у міській ЛКСМУ? Знали, що у ділових паперах значиться: «Первинна комсомольська організація заводу залізобетонних конструкцій тресту «Сільелектроконструкція». Склад — 25 юнаків і дівчат. Комсорт такий-то. І все...

Прикро було Галіні Тумановій. Мовляв, півтора роки очолюю молоді і тільки преміями... балують. Проте відчувала, що серйозна критика ой як потрібна. І давно...

Та замість неї Галина Туманова одержує характеристику з ре-

комендацію для вступу кандидатом у члени партії. Рекомендацію дати слід, але й за роботу спитати треба.

Молодь очолила працівник відділу технічного контролю підприємства комсомолка Наталія Приходько. А раз новий секретар — нові і повороти у справі. Переконатися у цьому не важко.

Наталії, наприклад, чомусь дуже важко пригадати прізвище ректора стіннівки «Комсомольського прожектора». Та чи затримався воно в голові, коли стіннівка «КП» за рік спалахнула лише двома «блискавками».

Авторитетно запевняє вона, що виробничу молоді вчиться у школах і технікумах. Про результат цього навчання їй, щоправда, нічого не відомо. Не знає вона також, що на заводі трудяться вісім юнаків і дівчат з комсомольськими квитками, які не стоять на обліку. Сім юнаків бажають вступити у комсомол, але хто на заводі комсорт, вони не знають.

Влітку нинішнього року керівники заводу відрахували певну суму із фонду матеріального заохочення для придбання спортивного інвентаря. Може, спорт

зацікавить, згуртує молоді, мали.

Придбали. А згодом здали на склад. Руки до інвентаря дійшли. Граються зараз миші волейбольними м'ячами, гризуть спортивну форму... Телевізор дивляться. Голубий екран призначений для червоного кутка. Але теж потрапив на склад.

— Що ж тут такого, — здивовано відповідає Наталія Приходько, — хочеться щось нове знайти, зацікавити молоді, адже вати її.

А дійсно, добре сказано: «Знайти вати її». Але чим? Радіотрактором, яку монтують на заводі третій рік! «Вогником», який одного разу організували, та і той перетворився у звичайну... святкову вечерю.

А що ж секретар первинної комсомольської організації? Вона продовжує винаходити нові форми і методи. Можливо, де в чому вона й права, але гірше буде, коли винаходи її стануть винаходом дверей, які вже зроблені і відкриті.

Е. ЯРУШОК.

наш позаштатний кореспондент.

М. Світловодськ.

В ОБІЙМАХ березневої ночі спочивав хутір Жуково. Темрява, хоч око викли. Це не було на руку фашистській нечисті, яка в 1942 році облюбувала в селі Дмитрівці штабквартиру для боротьби з партизанським рухом у районі Чорного лісу. Наявні численні сутички з радянськими патріотами, головорізи послали патрулювання. Та все-таки цієї березневої ночі крізь засони сторожових псів на хутір пробрався М. М. Скірда і секретар Єлизаветградського підпільного райкому партії Петро Бовець. У відчинене вікно хати Марії Мальованої почувся триразовий стукіт.

— Хто там? — донісся заспаний жіночий голос.

— Я «ес», — тихо відповів М. М. Скірда.

Господина запросила дорогих гостей до господи.

— Дмитро дома?

— Кілька годин як прибув. Стомлений. Зараз відпочиває.

І хоч дружина говорила пошепки, Дмитро Степанович швидко підвівся з ліжка. Вечеряли опівночі в неосвітленій кімнаті, бо на хуторі ширяли поліцаї і патрулювали ворожі солдати. Потім гості перебралися на горіще. Кілька днів чатувала спокій підпільників доброзичлива хазяйка. Водночас вона забезпечувала явку необхідних людей, влаштовувала зустрічі.

28 березня М. М. Скірда відраджував у дорогу Дмитра Степановича. Йому потрібно було пройти манівцями до села Родниківки, знайти Семена Івано-

вича Долженка і передати інформацію про шляхи і методи бойових дій партизанів у районі їх діяльності.

— Вдачний за високе довіряю, — спокійно відповів Дмитро Степанович.

ДЛЯ ГАРАНТУВАННЯ безпеки в дорозі Д. С. Конюх звернувся з проханням до директора дилбудинку О. Д. Плаксієн-

КРІЗЬ ТЕМІНЬ НОЧІ

ЗГАДАЄМ ПАРТИЗАНСЬКІ
СТЕЖКИ

ка. У цей час Дмитро Конюх працював там вихователем.

— Мені треба добратись в інше село, щоб допомогти стареньким батькам. Відпустіть на кілька днів, — благав Дмитро Степанович.

— Лиха в дорозі не станеться, якщо ви потурбуєтесь через комманданто дівстати довідку, — підказав Конюх.

Одержавши триденну відпустку і довідку, Дмитро вирушив у небезпечну дорогу. У Родниківку він добрався вчасно. Там уже діяло кілька підпільних груп.

Під перше травня 1942 року поліції вдалося натрапити на слід підпільників у той час, ко-

ли вони зібрались на засідання. Карателі оточили будинок. Зав'язалась перестрілка. Під зливою ворожих куль і гранат багатомощно пощастило вибратись з оточення, та чимало наших товаришів було заарештовано і відправлено до Єлизаветградівки. Там їх піддавали жорстоким катуванням, а потім десятих було розстріляно. Дмитро



і кілька його друзів утекли.

П'ятого травня, стомлений і хворий, Дмитро Степанович добрався до своєї сім'ї. Тривалий час він був під наглядом Марії Мальованої, а, видужавши, знову прийняв участь у підпільній роботі. Йому в усьому допомагала його безстрашна Марія.

Вона добувала хліб, сало, молоко та інші продукти, а Дмитро переносив їх уночі в садок партизанської сім'ї Слюсаренків. Звідти продукти переправлялись народним месникам.

Якось із лісу «Солдатське» Дмитро Конюх привіз п'ятдесят гвинтівків, патрони, гранати і заховав усе в своєму хліві під яслами, чекаючи нагоди відправити зброю до Чорного лісу. Та сталося непередбачене...

Наступного дня на його подвір'ї розташувалась група німців, і в тому ж хліві вони склали своє військове спорядження. Кожної хвилини могла статись трагедія.

— Що будемо робити? Як відвирити цих поганців? — звернулася Марія до Дмитра.

Той замислився, а потім порадив: — На очах у німців сип у коритко для свині соду. Мовляв, хворіє тварина рожею. Зрозуміла?

Господарка стала застосовувати вигаданий «рецепт» Дмитром. Німці насторожились, і коли хазяйка розповіла, що лікує свиню від страшною хвороби, залишили подвір'я.

Через кілька днів Дмитро доставив зброю до партизанського загону.

Липень 1943 року. Партизанське з'єднання зростало. На стала потреба у великій кількості продуктів харчування. М. М. Скірда знову викликав людину, на яку можна покластися.

— Дмитре, тобі добре знайоме село Новомиколаївка?

— Так.

— Там фашисти приготували велику отару овець для відправки в Німеччину. Треба цю отару пригнати в ліс. Завдання покладаю на тебе. Сигналом до дії буде дві ракети — червона і сілдом зелена.

— Кого ще посилаєте зі мною? — запитав Д. Конюх.

— У твоєму розпорядженні буде десять бійців. На певній відстані від вас знаходиться загін бойового загону, — додав М. М. Скірда.

Як тільки стемніло, понах двісті партизанів оточили село. Розраховували робити все тихо. Однак не ви-

йшло, як думали. На той час у свого приятеля гостював гебітскомісар з своєю «фрау», які прибули з Харкова.

П'яна розгулююча юрба фашистів замістила партизанів і зчинила шалений крик. Зав'язалась жорстока сутичка. Відчайдушний натиск народних месників примусив гітлерівців залишити село. Фашистів переслідували аж до Дмитрівського шляху, знищуючи їх влучним вогнем.

Згодом партизани повернулися до свого табору без втрат. Заводно вони пригнали в лісові хащі понад дві тисячі овець.

У МІРУ розширення партизанськими масштабами бойових операцій в районі Чорного лісу ворог подестатив свою активність.

Фашисти оточили ліс між селами Веселий Кут, Чичівка, Водяне, селище «Знам'янка», Чиблів. Сюди карателі кинули кілька тисяч есесівців. У дію були введені танки, бронетранспортери та інша бойова техніка. Три доби не вщухав бій. Карателі стріляли розривними кулями, щоб повністю знищити партизанський загін. Та ворог прорахувався: розривні кулі натрапляли на гілки дерев, розривались і були менш вразливими, ніж звичайні.

Розділившись на десятки невеличких груп, народні месники комбінованими діями завдавали смертельних ударів фашистам. Однак патріоти не могли вистояти проти переважаючого за кількістю і озброєнням ворога і змушені були відступити. З оточення виходили вночі невеликими загонами і концентрувались у великому Дмитрівському лісі.

Під час цього бою кілька партизанів загинуло смертю героїв, чимало було поранено. Біля сотні гітлерівців знайшли собі могили у хащах Чорного лісу.

Дмитро Конюх зумів вийти з оточення, омивши своєю кров'ю пропаху від згарищ рідну землю. Першим, кому треба бути вдячним за врятування життя, відважному патріоту, був партизанський лікар Денис Олександрович Білокриниченко. Потім цілими днями просиджувала біля пораненого вісімнадцятирічна Віра Голубенко, яка нині працює лікарем Дмитрівської лікарні.

Дошова осінь 1943 року щедро напоїла чорнозем. На шляхах створилось море багно, яке повсюди засмонтавало фашистську техніку. У цей час партизанське з'єднання наводило жах навіть на великі ворожі частини. Гітлерівці сповна відчували силу народних месників у боях біля Дмитрівського лісництва, за села Плоске, Веселий Кут, Водяне, Чилівка, селище «Знам'янка».

Лише в одному бою під Плоским, який відбувся 26 листопада 1943 року, було знищено більше п'ятисот гітлерівських окупантів, взято кілька десятків автомашин та більше сотні підвід зі зброєю, амуніцією та продуктами харчування.

С. ТКАЧЕНКО.

с. Дмитрівка, Знам'янського району.



ВИПЕРІДЖАЮЧИ ЛІЧІЛЬНІ МАШИНИ

Шакунтала Деві народилась на півдні Індії, в родині, де було 12 дітей. Але вона вже з п'ятирічного віку в думці виконувала складні математичні розрахунки.

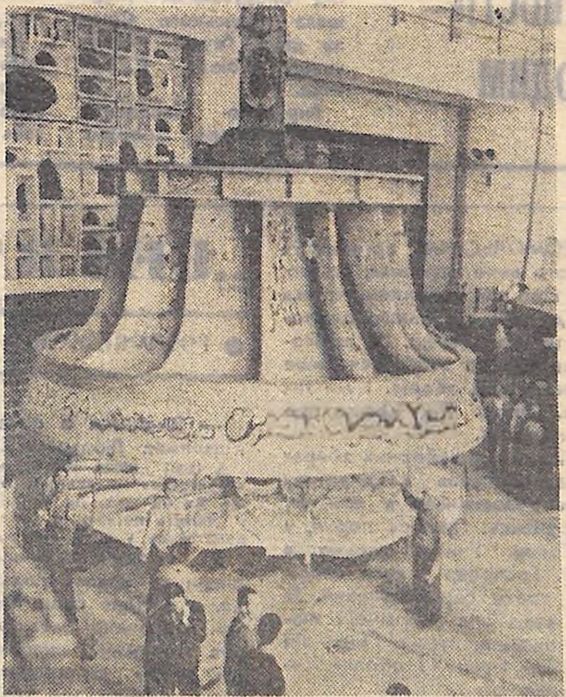
Після закінчення початкової школи Деві вчилася у Мадраському жіночому коледжі, але далі вчитись не змогла через брак коштів. Тоді вона зробила поїздку по країні з показовими виступами в галузі математики. Слава про її здібності зростала. Вона напрощад швидко добувала корені п'ятого, шостого і сьомого степенів. Тепер вона бере участь в турнірних змаганнях з лічильними машинами. Австралійський математик Б. Торнтон, який був присутній на такому її змаганні в Сіднейському університеті, заявив: «Я ніколи не думав, що людський мозок здатний досягти таких висот».

Свої здібності Деві спрямовує на користь економічного і промислового розвитку Індії. Вона вже допомогла банкам вивирити і звести мільярдні баланси, заощадивши чимало багатів для роботи ітату економістів і статистичних працівників, провела розрахунки, які допомогли Індії в розв'язанні складної демографічної проблеми, спростила ряд статистичних задач, які раніше вважались нерозв'язними. Деві підтримує тісний контакт з економістами і організаціями виробництва країни.

ПІВТОРА МІЛЬЯРДА ЧОЛОВІК ГОЛОДУЮТЬ

За даними ФАО (організація ООН у питаннях продовольства і сільськогосподарства), тепер з 3,5 мільярда жителів нашої планети приблизно 1,5 мільярда або голодують, або недоїдають. Водночас на нашій планеті раціонально використовуються не більш як десять процентів суші, а світовий океан — ще гірше.

Тепер усім багатьох країн світу, в тому числі й Радянського Союзу, об'єднали свої зусилля з метою вирішити можливість біологічної продуктивності нашої планети і те, як людство використує їх.



ОБ'ЄДНАНА АРАБСЬКА РЕСПУБЛІКА. Закінчуються основні роботи по спорудженню Асуанського гідроенергетичного комплексу, який будуватиметься з технічною допомогою Радянського Союзу. Недавно на Асуанській ГЕС розпочався монтаж останньої, дванадцятої гідротурбіни. Всього гідротурбін по 178 тисяч кіловатт кожна були виготовлені на Ленінградському металінному заводі імені ХХІІ з'їзду КПРС.

На знімку: монтажні роботи на 12-му гідроагрегаті.

Фото А. ГОРЯЧЕВА. АПН.



За роки існування Богданівська середня школа Знам'янського району дала півтону в житті 960 своїм вихованцям.

Яка їх доля?

Дати відповідь на це питання дирекції було не важко, бо про кожного свого випускника (коли б він не закінчив школу) тут знають до подробиць.

Ось лише цифри:

597 мають вищу освіту, 163 — середню спеціальну, 120 навчаються у вузах і технікумах, 103 працюють інженерами, 63 — спеціалістами сільськогосподарства, 48 — учителями, 39 — дітьми, 129 — офіцери Радянської Армії, 32 — науковими працівниками.

Як бачимо, цифри хоч і сухі, але дуже відраді. Тим більше — для сільської школи.

По яких же руслах ведеться виховна робота в школі? Цьому питанню і присвячується випуск сьогоднішніх «Вітрил».

Пелюстки зав'язі

буває серед нас, ніби шкільна навчально-виробнича бригада нівелює інтереси учнів, зводить їх вибір професії тільки до однієї — сільськогосподарської.

І директор не без гордості розповідає, що їхній випускник Анастасій Черниш — після закінчення педагогічного інституту працює зараз в одній із шкіл Одеської області.

Справжнім скарбом називають його у тій школі, — говорить Іван Гурович. — Бо він не лише фізик. Він і тракторист, і автомобіліст, і все, що ви хочете. А набув він усі ці навички у нашій жовтобрючій бригаді.

Або Валентина Корнєва, — продовжує далі. — Закінчила школу, рік попрацювала обліковцем у колгоспі. А тепер вона колгоспний стипендіат Дніпропетровського медичного інституту.

Голова колгоспу Іван Родіонович Лелека ще й підкреслює:

— Ми знаємо, що ви, як візьметесь, завжди зробите.

Не помилюся він і на цей раз. Насіння було висіяне в строк і з додержанням усіх агротехнічних норм на 5 гектарах. Урожай видався на славу.

Але примхлива осінь загрожувала зривом строків збирання. Що тут робити?

Секретар шкільного комітету комсомолу Віктор Іванченко скликав екстрено засідання комітету і вирішує збирання врожаю доручити двом сьомим, двом десятим, одному дев'ятому і одному восьмому класам.

Площа була поділена згідно кількості учнів. І вони приступили до роботи. По-різному доводилося і до уроків, і після уроків, і у вихідний день. Наперекір погоді врожай було зібрано. По 400 центнерів з гектара зібрали учні із своєї площі. Але премію колгоспу одержали свої та восьмий клас, що стали першими в змаганні.

Так було і з кукурудзою. Вона теж уродила добре по 55,5 центнера в зерні. Зібрали її за два дні, а потім допомагали колгоспові.

За таку роботу комітет комсомолу багатьом комсомольцям виніс подяки із занесенням в особову справу, нагородив похвальними грамотами.

Тут уже так заведено, що участь школяра у навчально-виробничій бригаді береться за основу при видачі комсомольської характеристики. Тому ніхто із богданівців не має оцінки «три» з предмета «праця».

Поки поле спить

З усіх земель Богданівський колгосп «Родина», мабуть, тільки 54-гектарна ділянка, яка іменується учнівською, найбільше не знає спокою і влітку. І зранку. Що, здавалось би, можна робити на ній зараз? А учні знаходять. Як не шити розставляють для сінгозатримувачів, то просто приходять туди подивитись.

Не поведло нам із нимовими кавікулами. — Із сумом говорять помічник бригадира, дев'ятикласник Толя Школенко. — Спеціально не планували ніякої роботи, щоб повністю зайнятися сінгозатримувачами. Так на тобі — сніг той, що був, розтан.

А поки поле все-таки спить, у школі ні на хвилину не затишають розмови про нього. Зараз складається план роботи виробничої бригади, уточнюються сівозміни, в агрокабінеті проводяться дослідні, аналізи ґрунтів. У кабінеті механізації — вивчення вузлів і схем машин.

Напружена нині пора в школі.

Г. ПРОКОПЕНКО,
Спецкор «Молодого комунара».

с. Богданівка
Знам'янського району.

Розмова в кабінеті

Якось до директора в кабінет зайшла Галина Панасівна Григор'єва.

— Я до вас порадились прийшла, — мовила вона.

— Відносно чого?

— Відносно Миколи Б.

Директорів же не раз доводилось чути це прізвище, тому він не здивувався.

— А ви не цікавилися, ким він хоче стати? — запитав у вчительки.

— Говорить, що слідчим.

— То ж давайте доручимо йому виготовити карту сівозміни. Хай тренує пам'ять. Вона слідчому ой як знадобиться.

Так і зробили. І що ж? Микола не тільки її виготовив. Він вивчив на зубок, як кажуть, сівозміни всіх десяти полів. Дисципліну і успішність набагато покращав. А вчителі зайвий раз не переконували, що людина виховується на дорученнях. Ще свіжий у пам'яті був випадок із колишнім бригадиром виробничої бригади Миколою Вурсалом. Йому, як члену агрогуртка, запропонували скласти карту ґрунтів навчально-дослідної ділянки. Із завданням він справився успішно. Але в атестаті з хімії мав чотвірку. Зате, коли складав вступні іспити до Херсонського сільськогосподарського інституту, куля його подала колгосп. Його знаннями з агротехніки зацікавилися викладачі провідних спеціальностей. Зараз Микола вже закінчує цей вуз. Але в колгоспі, мабуть, не повернеться, бо пропонують йому залишитись там для наукової роботи.

Вибийте його

Минулого року колгосп «Родина» закупив у НДР новий сорт кормових буряків «Ельма-1». Насіння було дороге і дефіцитне. Довго не думали, кому доручити його долю.

— Учням, — зійшлися на одній думці.

Доповідь, пересипана цікавими прикладами із життя школи, була вислухана з невідданим інтересом. Той, хто кинув репліку, можливо, не раз уже й пошкодував. Але Іван Гурович згадає про той випадок з неприхованою образою.

У Богданівській середній школі з часу свого існування виробнича бригада з кожним роком владно укріплювалась, утверджуючи себе як одну з найефективніших форм трудового виховання школярів.

Найбільш важким у її роботі був час, коли програмою передбачали мало годин на працю. В школі самі знайшли вихід — ввели факультативи. Але вчителі — Дементій Григор'євич Черниш і Галина Панасівна Григор'єва — ніколи і словом не обмовились про переобтяженість роботою та ще й на громадських засадах.

Скільки у вас Жидоробів?

Традиційне запитання «Скільки ваших минулорічних випускників пішло у сільське господарство?» не сподобалося Івану Гуровичу Ткаченку.

— Всіх, чомусь, цікавить саме це питання, ніби сільським учням немає більше іншого шляху, як не в колгоспне виробництво. Так, як міським — у промисловість.

Він не хотів ним самим «виправдатись», мовляв, мало випускників залишилось у селі. Навпаки. У Богданівському колгоспі «Родина» значну частину керівних посад і провідних професій займають випускники цієї школи. Багато їх залишилось тут і з минулого випуску.

Іван Гурович застерігав від неправильної думки, яка по-

— Вітаю вас, Дементію Григор'євичу, — Іван Гурович піднявся назустріч Чернишу.

— З чим? — не зрозумів Дементій Григор'євич. Але по настрою директора зрозумів: якась новина.

— Як! Ви хіба ще не знаєте? Читайте, — і подав газету.

Дементій Григор'євич зразу зупинив свій погляд на тому місці, яке було обведене червоним олівцем:

«Указом Президії Верховної Ради УРСР артистові Львівського театру юного глядача Єременику Юлію Олександровичу присвоєно звання заслуженого...» — прочитав він.

У кабінеті настала тиша. Першим порушив її Дементій Григор'євич.

— Ну що ж. Цього слід було чекати. Юрку (в школі його всі звали Юрком) таланту не бракувало і тут.

Іван Гурович погодився із вчителем. Але йому пригадалися інші факти.

Заходять якось до кабінету директора вчителька хімії і майже не з словами:

— Робить щось із Єременком, бо так далі працювати не може. Він урок перетворює у якийсь сміхотвор.

Як би там не було, але директор «покарав» Юрія. Коли вирішувалась доля врожаю кукурудзи, виробничою бригадою, у числі інших членів бригади він послав Юрія Ллопцям дістатись тоді. Інколи доводилось кілька полей під'їждати внозити качани з плантації. Але коли вже Юрій став студентом театрального інституту і приїхав у Богданівку на канікули, Іван Гурович при першій же зустрічі запитав у хлопця:

— Ну, як навчання йде, артисте?

— Важко. Навіть дуже важко. Але найважчий етап уже пройде. Хоч багато хто «відсіявся», не витримавши його.

А потім:

— І ви знаєте, що мені допомогло його перебороти?

— Що? — перепитав директор.

— Робота в нашій бригаді. Особливо тоді, коли ми качанисту рятували.

Це зізнання не було відкриттям для Івана Гуровича. Як умудрений досвідом педагог, він і сам знав, та й бачив, що робота в навчально-виробничій бригаді дала Юркові, як і багатьом його ровесникам, найголовніше — працелюбність, наполегливість у переборенні труднощів. Без цього не мислима жодна професія. Без цього, врешті, не мислима справжня людина.

Стара пісня

На одній з нарад директорів Іван Гурович мав виступити з доповіддю про виробничу бригаду як одну з форм трудового виховання.

— Це вже стара пісня, — кинув хтось.



Учні Богданівської середньої школи не лише майстри добрих врожатів, а й механізатори. Во в майстернях виробничого навчання вони до подробиць вивчають будову сільськогосподарських машин.

Урок механізації проводить вчитель Дементій Григор'євич Черниш.

Фото Б. БРАЦЬКОГО.



Досліді в агрокабінеті
Фото В. БРАЦЬКОГО

Микола СТОЯН

Поряд тебе — твій син

ДІТИ люблять труд. Вони залюбки садять квіти й дерева, і вишивають, і щось майструють. А як у вихованні любові до праці допомагає книга, оповідання, казка! Прочитайте своїм малюкам казку «Дідова дочка і бабина дочка» і ви побачите, що захоплює дітей...

Між малим і великим ніколи не зникне нерозривний зв'язок.

У нашому селі споруджена триповерхова школа, і в її будівництві брали участь і учні.

В сусідньому селі над берегами річки посаджено верби, вільхи, осокори, молоді деревця стали на захист своїй одвічній подрузі — воді. Сидили їх і учні, і дошкільнята. Так, вони рученьками притримували деревця.

У районному центрі споруджено стадіон. Там теж трудилися учні.

Великий труд входить у життя. І тому не дарма останнім часом у школах все гучніше розмова про професію, і в тій розмові все активнішу участь беруть також батьки.

Та без них хіба й може бути така розмова? Бо від вас, батьків, теж залежить вибір професії учнями, нашими дітьми.

Звернувшись знову до красномовних прикладів, даю дітям написати письмову роботу на тему: «Мій батько».

У кожній із них звучала гордість за працю своїх батьків. Ось одна із них:

«Я працював улітку біля комбайна. Біля соломкопнувача. По змінах. Загінку — двічі, загінку — я і мій товариш Володя. Недалеко від нас, там, де повертає комбайн, скошував окремі стебла мій батько. Бувало, що стебел залишиться й десяток, а він зріже їх, візьме у руки, а потім і кине на транспортер комбайна. Пшениця була парова. Зародила по сорок центнерів з гектара.

Володя дивувався:

— Нащо він ганяється за тими стеблами? Зерна ж на току горі!

Він не знав мого батька. Батько мені каже: бережи, синку, кожне зернятко. Ми ж його виглядали ще у зимові дні, ми про нього думали, як мороз палив землю, наше серце за нього боліло, як була спека. А тепер воно піде на тік, а з току — у млин, а з млина — у печі, нам же, людям...

Відходять сльози, коси, а поле лишастись, і я лишусь: у полі і зерно берігтиму, берігтиму, як батько, бо воно для людей...

Знав я й батьків М. іншого учня. Від них доводилось чути таке:

— Хай мій син учиться! Рився я в землі цілий вік, хай син зазнає кращої долі!

Якщо говорити про слово «рився», то в наш час воно вкрай неправильно і до праці в полі не підходить.

Але вернімося до письмових робіт. Син М. слово в слово повторив думки батька. Так і написав про своїх батьків, що вони «ривлись» весь вік у землі, а він знайде собі чистішу і кращу роботу!

ВОСЕНИ в степу пройшла велика буря з дощем і снігом, геть поламала стебла гібридної кукурудзи. Правління колгоспу попросило школу: допо-

можіть зібрати качани, комбайн нічого не може вдіяти.

Ми вийшли в поле. Зайняли класами ділянки. Десятому класові припала найважча ділянка над яром, де ще й біг каламутний потік. Та всі працювали надзвичайно старанно. Я й допомагав ламати качани, і зупинявся позаду, щоб контролювати роботу. Все ніби було гаразд, та на одному рядку зрідка були незламані качани. Чий він? Наблизись і побачив. І чомусь зразу згадав батька цього учня, що все теж робив як-небудь, аби день до вечора...

Не заперечую, знову винятковий приклад. Але наголошую: де б ми не були, що б ми не робили, на нас пильно дивляться уважні дитячі очі, нас діти поважають, наслідують...

Якщо ти, батьку, механізатор — бережи трактор, сіялку, культиватор, комбайн. Хай син бачить на них червоний вимпел і чусь про тисячні гектари оранки і високі намолоти. Якщо ти вчитель — твої уроки мають бути цікавими, щодня підносити дітей на нову, вищу сходинку. Якщо ти сієш у полі, то сій добрим зерном, сій у добре оброблену землю, щоб не було просівів, щоб ниви дарували людям щедрі врожаї. Якщо ти будівельник, споруджуй прекрасні будови... І тоді тобою гордяться і твої сини чи дочки, тоді й вони прагнуть наслідувати тебе у всьому. Якщо ти своїми справами залишиш добрий слід на землі, не сумнівайся — твої діти прагнуть теж залишити такий слід.

І гарний, чудесний слід. Нам, батькам, завжди треба звертати увагу на красу праці. Хто з нас не замилується новими будовами Кіровограда, Світловодська, Олександрії, зеленим оазисом у степу — хутором Надією? Зникають і в селах солом'яні стріхи, упорядковуються шляхи, у степах з'являються стави, на майданах — парки, палаци культури...

І хай у всьому тому поруч з нами будуть і діти.

З УСЬОГО, про що ми говорили, випливає ще одне — у взаємодій батьків і дітей повинні панувати дружба й довіра. Всі дуже добре знають, що для людини немає нічого більш прикисливого, ніж недовіра. Воно дуже ображає й дитину.

У маленькій першокласниці Олі мама працює у ланці. Часу в неї мало. Я бачу, як Оля йде до магазину, купить і хлібину, і цукру, і все, що потрібно.

А в семикласника Петра батько іздовий. Батько семі до магазину, і на пошту, і в ремонтну майстерню. Так і каже:

— Ото, як я зроблю, то буде зроблено!

— У нас же син є, багато й він міг би вам допомогти.

— Е-е! Йому тільки доручити...

Треба вірити в світло душі дитини і давати їй щось посылне — і роботу, й доручення. Довір'я, віра окриляє і дорослих, і дітей...

Батьки і діти... Складні у них взаємні стосунки. Далеко не про всі ми розповіли, звертаючись із своїм словом до батьків. Треба пам'ятати завжди, що хвилини, що поруч нас — діти. Уважні, добрі наші діти. Потрібно зробити все, щоб виростили вони, як той колос, багатий на зерно, як те сонце, щедре на світло, як ті весні, ласкаві на тепло.

НА ТЕМИ МОРАЛІ

(Закінчення. Початок в газеті за 24 січня ц. р.)



ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ВІСТРОК. 27 січня. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Вогонь, вода і мідні труби». (Кіровоград). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М.). 19.00 — «Золоті дитини». (Львів). 19.40 — Фестиваль театральних колективів. Виставка Кіровоградського музично-драматичного театру ім. Кропивницького «Украдене щастя». (Кіровоград). 21.40 — Художній фільм «Вогонь, вода і мідні труби». (Кіровоград).

Друга програма. 19.40 — Телефільм «Родом зріде». (К.). 20.30 — Програма «Час». (М.). 21.15 — «Знайомтеся, Донечка!» (Донецьк).

СЕРЕДА. 28 січня. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

ЧЕТВЕР. 29 січня. Перша програма. 12.00 — Телефільм «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

Друга програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

П'ЯТИЦЯ. 30 січня. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

ШЕСТИЦЯ. 31 січня. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

СОНДІ. 1 лютого. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

ВІСІМКА. 2 лютого. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

ВІСІМКА. 2 лютого. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

ВІСІМКА. 2 лютого. Перша програма. 12.00 — Кіножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 18.00 — «Товариш Іван» — «Міха». (Кіровоград). 18.20 — Торжество ідей Ленінізму. (К.). 18.40 — Показує режисера. (Кіровоград). 18.55 — Киножурнал та художній фільм «Чисті пруди». (Кіровоград). 20.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 20.35 — Програма «Час». (М.). 21.15 — Українська кінолабораторія. (К.). 22.35 — «Пісні Дунаєвського в кіно». (К.). 23.15 — Телефілім «Затемнені вікна» (I та II серії). (Кіровоград).

ВЕЧІР ЕСТАФЕТИ



Святковість вечора, присвяченого передачі республіканської ленинської естафети культури кіровоградцям від Одеської області, відчувалася в усьому: в гарно оформленій сцені, в такуй тиш зовні і навіть у широкій посмішці учасників цієї знаменної події.

Урочисту частину вечора відкрив голова обласної ради професійних спілок Д. Т. Жмак. Він запросив до президії представників від Одеської області, і вже наступної хвилини місце за трибуною зайняв секретар Одеської облпрофради О. М. Сирцов.

Олег Миколайович повідомив, що ленинська естафета культури побувала на Одещині в 210 клубів, 203 бібліотеках, 3000 червоних кутках.

Наприкінці виступу він передав своїм сусідам символічний подарунок — сувенір «лайнер». Мовляв, щастя вам

плавання в ювілейному році, дорогі кіровоградці.

Від кіровоградських працівників культури виступив секретар облпрофради Л. О. Руголь.

Він розповів про минуле і сьогодення нашого краю, проілюструвавши свій виступ цікавими цифрами і фактами. Так, зокрема, говорив про любов кіровоградців до Іллії, Лев Олександрович навів приклади, що в області нараховується 66 пам'ятників вождів, один із наших райцентрів носить його ім'я.

Наступні назустріч Ленінському ювілею, в клубах, бібліотеках, лекторіях було прочитано 40 тисяч лекцій, з них 14 тисяч — на ленинську тематику.

Доповідач згадав кращі колективи художньої самодіяльності, які вже стали відомі далеко за межами нашої області.

Після виступу Л. О. Руголь представникам Одеської області кіровоградці вручили на знак дружби і поваги подарунок — погруддя В. І. Леніна.

Лист-звернення працівників Кіровоградської облпрофради до культ-

працівників області зачитав директор обласного Будинку художньої самодіяльності М. С. Кубрянський.

Після невеликої перерви на сцені обласної філармонії розцвіс букет багатобарвної програми самодіяльних митців Кіровоградщини.

Цей вечір був, як фрагмент із складного і величозного твору, приуроченого славному 100-річчю з дня народження В. І. Леніна.

В роботі урочистої частини вечора взяли участь секретар обкому КП України Н. П. Сухаревська, заступник голови облвиконкому Д. С. Сиволап, завідувач відділом пропаганди та агітації обкому партії О. К. Піскунов.

В. ГОНЧАРЕНКО.

На фото: хліб-сіль — дорогим гостям; секретар Одеської облпрофради О. М. Сирцов передає пам'ятний сувенір кіровоградцям.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.



КАЛЕНДАР ІГОР ЗАТВЕРДЖЕНИЙ

СТОКОЛЬМ. (ТАРС). Чемпіонат світу з хокею відкритий 14 березня на стокольмському стадіоні «Юханнесхоф» зустріч команд СРСР і Фінляндії. В заключній грі чемпіонату, намічений на 30 березня, зустріч команд СРСР і Швеції. Рішення про порядок проведення чемпіонату світу було прийнято на засіданні

директорату чемпіонату, яке відбулось тут. Команди СРСР, Швеції, ЧССР, Фінляндії, НДР і Польщі розіграють першість світу в два кола. Календар передбачає до трьох ігор на день — о 12.00, 16.00 і 19.00 (за місцевим часом). У перший день чемпіонату зустріч Фінляндія — СРСР, Швеція — НДР, Польща — ЧССР.

Далі календар виглядає так: 15 — СРСР, НДР, Фінляндія, Польща, Швеція — ЧССР. 16 — День відпочинку. 17 — СРСР — Польща, НДР — ЧССР, Швеція — Фінляндія, 18 — ЧССР — СРСР, 19 — Фінляндія — Швеція, 20 — ЧССР — Фінляндія, СРСР — Швеція, 21 — НДР — Польща, 22 — ЧССР — Польща, НДР — Швеція, СРСР — Фінляндія, 23 — Вісячий день, 24 — Польща — Фінляндія, НДР — СРСР, ЧССР — Швеція, 25 — Польща — СРСР, ЧССР — НДР, 26 — Фінляндія — Швеція, 27 — СРСР — ЧССР, 28 — НДР — Фінляндія, Швеція — Польща, 29 — Польща — НДР, 30 — Фінляндія — ЧССР, Швеція — СРСР.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

ІНГУЛЬСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 4

ПРОДОВЖУЄ НАБІР У 1970 НАВЧАЛЬНОМУ РОЦІ

учнів на однорічні, дворічні курси трактористів-машиністів широкого профілю і трактористів з 6-місячним строком навчання.

На дворічні курси трактористів-машиністів широкого профілю приймаються хлопці і дівчата у віці від 15 років і 6 місяців, а на однорічні курси — у віці від 17 років з освітою 8, 9, 10 класів.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи:

1. Заяву на ім'я директора.
 2. Направлення з райгосплану чи колгоспу.
 3. Свідчення про освіту.
 4. Свідчення про народження чи паспорт.
 5. Характеристику із школи.
 6. Довідку про стан здоров'я.
 7. Довідку з місця проживання.
 8. Довідку про склад сім'ї.
 9. 6 фотографій розміром 3х4 см.
- Заяви з документами приймаються щоденно. Початок занять з 15 березня, і перерва з 15 листопада 1970 р. в міру комплектування навчальних груп. Заробіток в училищі забезпечується: трьохразовим безплатним харчуванням, стипендією в розмірі 10 карбованців на місяць, сімейним 20 карбованців на місяць, спецпідгомою, постілью.

Адреса училища: село Інгульське Устінівського району Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-33, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДИЙ КОМУНІСТ» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, в. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.